

ההוא מזמור עצמו, ורוחא עלאה קדישא גניז ביה. ימינו, ההוא דגריית סבא. ודא ימינו, אתקיף בההוא מזמור, ולא שביק ליה בידא דאתרא.

הכא אית לגלאה מלה חדא, כל זמנא דההוא ימינא, הוה לארחשא ניסא, הוה אתקיף בהאי מזמור, ושוי ליה לקמיה, לאתקפא ביה, כאפא דאתקיף ימיניה בחדוי דבריה לקמיה, ואמר מאן הוא דיקרב לגבי ברי. פיון דסרח לגבי אבוי, שוי אבוי ידוי על פתפוי לאחורא, ושדייה בידא דשנאוי.

בבבול, בקדמיתא כתיב, (שמות ט"ו) ימינך יי נאדרי בפח. בפח מאן. ההוא דאשתמודעא. בערבאי קורין לחדוי דבר נש פח. ההוא ימינא נאדרי ואתקיף בכח. מאן הוא דיקרב לגבי ברי. לבתר מה כתיב, (איכה ב) השיב אחור ימינו מפני אויב, שוי ימיניה על פתפיה, ודחי ליה בידא דשנאוי. בקדמיתא ימיניה לקמיה בחדוי, לאתקפא ביה. ולבתר לאחורא על פתפוי, לדחייא ליה. והכא הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, תרין דרועין לאתקפא ביה.

אי אינון פרות דלא אתרגילו בנסין, אלא ההיא שענתא בגועא דלהון אמרו שירתא דא. נהיקו דחמרא דסבא חסידא דרגיל בנסין, על אחת פמה וכמה דאמר שירה. חברייא, אי תימרון דחמרא לא הוה ארחיה בכך מיומא דאברי עלמא, פוקו וחמו אתון דבלעם חייבא, דנצחת לרבונה בכלא. חמריה דרפי (דף ר"א ע"ב) פנחס בן יאיר על אחת פמה וכמה. ותו אתון דבלעם פד מלילת, מלאכא עלאה הוה עלה מלעילא.

השתא אית לגלאה, חברייא שמעו. פי האתון

זרה שלהם. הושיעה לו ימינו, למי? לעצמו. מי זה עצמו? אותו מזמור עצמו, ורוח עליונה קדושה גנוזה בו. ימינו - אותו שירש הזקן, וזו ימינו, שהחזיק באותו מזמור ולא השאירו ביד אחר.

כאן יש לגלות דבר אחד: כל פעם שאותו ימין היה להרחיש נס, היה מחזיק במזמור זה ושם אותו לפניו להחזיק בו, כאבא שמחזק ימינו בחזה בנו לפניו ואומר: מי הוא שיקרב לבני? פיון שסרח לגבי אבוי, שם אבוי ידיו על פתפיו לאחור, וזרקו בידי שונאיו.

בבבול בהתחלה כתוב, (שמות טו) ימינך ה' נאדרי בפח. בכח מי? אותו הנודע. בערבית קוראים לחזה פח. אותו ימין נאדרי ונתחזק בכח. מי הוא שיקרב לבני. אחר כך מה כתוב? (איכה ב) השיב אחור ימינו מפני אויב. שם ימינו על פתפו ודחה אותו לידי שונאיו. בהתחלה ימינו לפניו בחזהו להתחזק בו, ואחר כך לאחוריו על פתפיו לדחות אותו. וכאן - הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, שתי זרועות להתחזק בו. שאם אותן פרות שלא התרגלו בנסים, אלא אותה שעה בגעיה שלהן אמרו שירה זו, נעירת חמור הזקן החסיד שרגיל בנסים על אחת פמה וכמה שאמר שירה. חברים, אם תאמרו שאין דרכו של החמור בכך מיום שנברא העולם, צאו וראו אתון בלעם הרשע שנוצחה את בעליה בכל. חמורו של רבי פנחס בן יאיר על אחת פמה וכמה. ועוד, אתון בלעם כשדברה, מלאך עליון היה עליה מלמעלה.

בעת יש לגלות. חברים שמעו. פי האתון שנברא בערב שבת בין